

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Tertius. Spiritus soleitas, dum status vnionis durat, non potest,
nec debet caueri ex toto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

magis etiam charitas tendit in suum finem, participans certitudinem, ex fruitione præsentis consortij diuinæ naturæ, quæ est in voluntate radicata.

Nec quemquam in mysticis diu versatum terreat, aut pudeat, quod in statu vnionis quandoque remissiores fruitions, & spirituales soleitates patitur. licet enim filij Dei a sinu; sed nondum apparuit quid erimus. istiusmodi insuper signa non ita religiosè, & sanctè spectanda veniunt; ac si omnia, & singula, vno, eodemque tempore in quilibet mystico sentiri debeant: sufficit enim eorum quædam pro modulo cuiusque, & ea ratione, qua Deo Optimo Maximo placuerit, successiuè in semetipso experiri. cum autem statui vnionis videatur repugnare, à fruitionis continuatione frequenter dilabi; hinc rationes nonnullæ ad pacificam praxin continuandâ, consequenter subijcimus,

Spiritus soleitas, dum status Vnionis durat, non potest, nec debet vitari ex toto.

ARTICVLVS TERTIVS.

CVM Vnio mystica propriè sit præambulum, & primus ascensus ad summitatem illam diuinam, in qua anima plenitudinem adæquatæ fruitionis, (seu supra affirmationem, & negationem consequitur) quam alioquin aduertebat sibi deesse: sciendum est, quod mysticus toto tempore ascensus vniti-

ui, tanquam luna ex illa parte, qua soli obijcitur, lumen suscipiat; idque ordinata b accretione, & decrectione quatuor illarum Diuinitatis dimensionem, quibus motus vnus circularis perficitur. manifestum est autem, huiusmodi motum non esse, tam perfectum in initio, vt in medio, & in medio vti in suo optimo. Quin imò sicut cum luna omnino decreuit aliquo temporis spatio lumen non recipit; ita etiam cum motus talis circularis, ex sublimitate ad profundum declinauerit, in eoque disparuerit, priusquam in noua latitudine diuina, lumen, & vitam in inferiori homine, & fruitiua parte suscipiat; quasi futuram, proximèque sibi immanentem illam intuetur: qui tamen intuitus pro instanti nunc, minimè sufficit. [ad c beatitudinem enim non solum requiritur visio, quæ perfecta est vltimi, & intelligibilis finis cognitio; sed etiam comprehensio, quæ finis præsentiam respicit, & fruitionem, quæ amantis in amato quietationem importat.] vnde tædia spiritus, quæ non tam sunt molestæ diuinorum carentiæ, quam incrementi spiritualis modicitas, prout in initio deficit à perfectione medij, & in medio prout nondum completur in summo; toto hoc statu vnionis non possunt, nec debent ex integro caueri. [etsi enim gaudium d quod ex diuina bonitate in nobis procedit, nullam per se admixtam tristitiam habeat; per accidens tamen contingit, spirituali gaudio tristitiam admisceri: prout scilicet aliquis

Vu tristia-

a Ioan. 1. c. 3. b infra Decif. 4. c S. Thom. 1. 2. q. 4. a. 3. c. d 2. 2. q. 28. a. 3. c.

tristatur de eo, quod repugnat participationi diuini boni.] quæ quidem repugnantia hoc loco vt plurimum contingit. Cum enim status vnionis sit prius initium modi supernaturalis, non ilicò; sed successiuè tanquam recenter à maximis doloribus, & morbis liberatus, vires, & maiorem in charitate radicationem mysticus consequitur; ita vt quadam necessitate ex sua felicitate decidat, ad seipsum prout in semetipso, ab actuali Dei vnione separatus existit, relabatur; suiipsius soleitatem reincidentat. vel vt clarius dicatur, quod subinde ita ad se reuertatur nudus, & à diuina vnione separatus; ac si diuinum amorem in se nunquam expertus fuisset, quousque de nouo per actuale exercitium amoris, vnum fiat, à quo nunquam abesse cuperet.

Et secundùm hæc [in suauitate contemplationis intimæ, a diu mens non figitur, quia ad semetipsam immensitate lucis reuerberata reuocatur. cumque internam dulcedinem degustat, amore æstuat, ire super semetipsam nititur; sed ad infirmitatis suæ tenebras fracta relabatur, & magna virtute proficiens, videt, quia videre non potest hoc quod ardentem diligit, nec tam ardentem diligeret, nisi aliquatenus videret. non ergò stat, sed transit spiritus, quia supernam lucem nobis nostra contemplatio, & inhiantibus aperit, & mox infirmantibus abscondit.]

Nullum tamen dubium admittendum est de statu vnionis adepti; licet

frequenter vnionis fruitio, per relapsum ad soleitatem proprii spiritus intersecetur. est enim talis vicissitudo, inductio quædam ad subtiliorem spiritus gustum, per contrariorum probam, sicut gustans dulce, si amarum dein comedat, ilicò ex gustu contrario dulcedinis suauitas magis adnotari videtur. quinimò cum in statu vnionis per relapsum ad soleitatem proprii spiritus, continuo intimius, & subtilius diuini spiritus presentia, & mutua coexistentia amoris animaduertatur; magisque, vt ita dicam, spiritualizetur: sicut non potest, ita nec debet, ex integro cauere relapsus, ad soleitatem suiipsius, præsertim quod sicut in beatitudine b principalis bonum est ipsa visio, quam delectatio ipsam concomitans.] ita quoque ab habita pressura spiritualis illa in Domino libertas, (quæ etiam per donum intellectus supernaturalis, quotidie ad amplitudines, & spatia æternitatis ascendit) longè præstet, illi amori, qui in inferioribus, bene-afficere solet.

Et quia [hoc c demum est malum, & mentibus, & animis, & corporibus, scilicet imbecillitas, propria, accommodataque bona adipiscendi; & ab eis prolapsis;] duas ob causas singulariter, eiusmodi soleitas, non potest, nec debet cauere; Primò quidem, quia hoc loco vix aliundè tanta soleitas provenire solet, quam ex imbecillitate, propria, accommodataque bona adipiscendi, & generali, aut confuso modo interius operandi. ex hoc enim non tantum soleitas, id est, nuda caren-

a S. Gregor. l. 5. moral. c. 23. b S. Thom. 1. 2. q. 4. a. 2. c Dion. de diuin. nom. c. 4.

cauentia actualis vnionis, & vitalis in Deo afficientiæ; sed etiam obscura, & tædiosa mentis crassities, positiuè subsequitur, quam ipse relapsus ad propriam nuditatem directè corrigit, dum animū semisopitum à tali quali generali fruitione, aut potius ab obscuri phantasmatis inhæsiōe expergeficit. Secundò nō potest nec debet caueri eiusmodi spiritus soleitas; tum quia vita humana non in vna continua eademquē; sed dissecta, & varia actione, transigitur: tum etiam quia non in instanti; sed paulatim fit maior radicatio in charitate; sicut ferum igni iniectum candere incipit, in vna quidem parte naturam ignis participans, in contigua autem summè calens, nondum tamen candens.

Iam verò præter hæc singulariter obseruandum venit, quod scilicet. toties quoties ab actuali vnione fit prolapsus, per interruptionem continget quidem separatio, & soleitas; non tamen semper positiua tristitia, aut tædium sensuale; sed aliquando nuditas tantum, seu carentia amicabile vnionis. vnde etiam non cessat progressus ipsius status vnionis; quia moderata erectione per centralem, & mediam, ad summam vsque spiritus diuini sphæram, mentali situ, vel vbi perficitur. cum autem continua sit inclinatio ad fundum, seu principium dilectionis (licet ex originali peccato vitiatum) & ante debitam actionem, mysticus per quietem incongruè diuinis frui gestiat, hinc consequenter dicimus,

Quod possit & debeat caueri modus Vnionis, qui est per generalem ad Deum conuersionem, & inhæsiōem.

ARTICVLVS QVARTVS.

Contemplantibus, vel adspirantibus, generalem a modum auersionis ab ijs quæ quasi nihil sunt, & conuersionis ad ea quæ Dei sunt, relinquamus; hisce enim modis, illi, quibus velle adiacet, at perficere non inueniunt, tanquam in vmbraculo cucumerarij, sese ab ardenti molestia appetituum inordinatorum tutantur; quo ita aliquid Dei, quantumcunque illud crudum, & indigestum fuerit, venentur. vt insuper, sicut lupinæ fami, quæ pellem, carnem cum cute, pilis, & ossibus deuorat; ita ipsis quoquo modo, quidquid tandem aliquid diuinæ olentiæ habuerit, dulce, & saporosum videatur.

Verùm hoc loco & statu, in quo mysticus in vnitate vnum est, longè aliter procedendum erit; & mundum ab immundo, pretiosum à vili, spirituale ab animali, operationes conformes ad nunc præsens, à generali tali quali inhæsiōe, separari debent. *b* & hoc ideo, tum quod [cognitio *c* quæ de Deo habetur communiter, sit imperfectissima;] tum quod [à conceptione *d* vniuersali, non fiat motus, & actio;] tum quod quies, quæ fit per modum obliuionis, & inhæsiōis, motu, & actione

V u 2

pri-

a De quibus prima part. decis. 6. 7. & 8. *b* Hic art. 5. *c* S. Thom. l. 3. cont. Gent. c. 38. d l. 2. cont. Gent. c. 4.